

Rolnummers 914 en 915
Arrest nr. 81/96 van 18 december 1996

A R R E S T

In zake : de beroepen tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van de wet van 6 april 1995 tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies, met het oog op de regeling van de uitoefening van de kinesithérapie.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters L. De Grève en M. Melchior, en de rechters P. Martens, J. Delruelle, E. Cerexhe, H. Coremans en A. Arts, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter L. De Grève,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de beroepen

Bij verzoekschriften die aan het Hof zijn toegezonden bij op 14 en 15 december 1995 ter post aangetekende brieven en ter griffie zijn ingekomen op 15 en 18 december 1995, hebben respectievelijk de Vlaamse Regering, Martelaarsplein 19, 1000 Brussel, en het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten, met zetel te 1050 Brussel, Kroonlaan 20, beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging ingesteld van de wet van 6 april 1995 tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies, met het oog op de regeling van de uitoefening van de kinesithérapie, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 juni 1995.

II. De rechtspleging

Bij beschikking van 15 december 1995 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel in elk van de zaken aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikking van 21 december 1995 heeft het Hof in voltallige zitting de zaken samengevoegd.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 januari 1996.

Van de beroepen is kennisgegeven overeenkomstig artikel 76 van de organieke wet bij op 19 januari 1996 ter post aangetekende brieven; van de beschikking tot samenvoeging is kennis gegeven bij dezelfde brieven.

Memories zijn ingediend door :

- de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie, H. Limbourglaan 15, 1070 Brussel, en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie, Grote Bergstraat 6, 3300 Tienen, bij op 14 februari 1996 ter post aangetekende brief;

- de v.z.w. Algemene Kinesitherapeutenvereniging van België, Heilig Hartlaan 59, 1090 Brussel, bij op 15 februari 1996 ter post aangetekende brief;

- de Franse Gemeenschapsregering, Surllet de Chokierplein 15-17, 1000 Brussel, bij op 27 februari 1996 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 1 maart 1996 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 28 maart 1996 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie, bij op 26 april 1996 ter post aangetekende brief;

- de v.z.w. Algemene Kinesitherapeutenvereniging van België, bij op 29 april 1996 ter post aangetekende brief;

- het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten, bij op 29 april 1996 ter post aangetekende brief;

- de Franse Gemeenschapsregering, bij op 29 april 1996 ter post aangetekende brief;

- de Vlaamse Regering, bij op 29 april 1996 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 mei 1996 en 26 november 1996 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, respectievelijk verlengd tot 14 december 1996 en 14 juni 1997.

Bij beschikking van 5 juni 1996 heeft het Hof de zaken in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 27 juni 1996.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 6 juni 1996 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 27 juni 1996 :

- zijn verschenen :

- . Mr. P. Devers, advocaat bij de balie te Gent, voor de Vlaamse Regering;

- . Mr. J. Ghysels, advocaat bij de balie te Brussel, voor het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten;

- . Mr. J. Bouckaert, advocaat bij de balie te Brussel, voor de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie;

- . Mr. G. Sepelie, advocaat bij de balie te Brussel, voor de v.z.w. Algemene Kinesitherapeutenvereniging van België;

- . Mr. L. Cambier, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsregering;

- . Mr. T. Balthazar, advocaat bij de balie te Gent, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Arts en J. Delruelle verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *In rechte*

Wat de omvang van de beroepen en de ontvankelijkheid van de beroepen en van de tussenkomsten betreft

Verzoekschrift in de zaak met rolnummer 914

A.1. De Vlaamse Regering vordert de gedeeltelijke vernietiging van de artikelen 2 en 39 van de wet van 6 april 1995.

Artikel 2 wordt enkel aangevochten in zoverre het een artikel 21bis, § 2, tweede lid, invoegt in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies.

Verzoekschrift in de zaak met rolnummer 915

A.2. Het beroep van het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten is gericht tegen de wet van 6 april 1995 in haar geheel. De algehele vernietiging is verantwoord, ook ten aanzien van de bepalingen die niet rechtstreeks worden beoogd, omdat het voortbestaan ervan tot rechtsonzekerheid zou leiden.

A.3.1. Als erkende beroepsvereniging in de zin van de wet van 31 maart 1898 op de beroepsverenigingen heeft het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten de vereiste hoedanigheid om de belangen van zijn leden te behartigen.

A.3.2. De leden van de beroepsvereniging zijn geneesheren-specialisten die opgeleid zijn voor de diagnose en de behandeling van functieproblemen van spierskeletale, zenuwfysiologische, respiratoire, cardiovasculaire en psychomotorische aard.

De bestreden bepalingen hebben betrekking op de behandeling van dergelijke functieproblemen en raken de beroepsbelangen van de leden van de verzoekende partij rechtstreeks en ongunstig. De verzoekende partij heeft derhalve het rechtens vereiste belang om het beroep tot vernietiging in te stellen.

A.3.3. De bestreden wet is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 juni 1995. Het verzoekschrift dateert van 15 december 1995 en het beroep is dan ook in ieder geval tijdig ingesteld.

Memorie van de Ministerraad

A.4. De verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915 doet niet blijken van het rechtens vereiste belang bij haar beroep.

Uit het enkele feit dat het beroep van de geneesheren-specialisten verband houdt met bepaalde functieproblemen, blijkt nog niet dat de bestreden wet de belangen van die artsen rechtstreeks en ongunstig zou raken.

Memorie van tussenkomst van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie

A.5. De bestreden normen raken rechtstreeks het doel waarvoor de Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie (N.F.D.L.K) overeenkomstig artikel 3 van haar statuten ijvert, namelijk de bevordering van het statuut van doctors en licentiaten in de kinesithérapie. Dat maatschappelijk doel verschilt van het algemeen belang en is niet beperkt tot het individuele belang van de leden.

Ook de in artikel 3 van de statuten van het Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie bepaalde doelstellingen worden geraakt.

De tussenkomende verenigingen zonder winstoogmerk streven hun maatschappelijke doel werkelijk na en zij geven blijk van een duurzame werking, zowel in het verleden als in het heden.

De tussenkomende partijen doen ook blijken van een persoonlijk belang, nu de bestreden wet voorziet in de oprichting van de Nationale Raad voor de Kinesithérapie. Een aantal leden van die Raad wordt benoemd op voordracht van de representatieve beroepsverenigingen.

A.6. De tussenkomende partijen maken een voorbehoud ten aanzien van de vereiste bekwaamheid van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915, wegens gebrek aan neerlegging van de statuten en van de machtiging tot het instellen van het beroep.

A.7.1. De verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915 heeft geen rechtstreeks belang bij de vernietiging van de bestreden wet. Aan het statuut van de geneesheren wordt niets gewijzigd. De aangevoerde middelen hebben overigens betrekking op de verhouding tussen kinesitherapeuten en paramedici.

Tot staving van haar belang wijst de verzoekende partij op het risico dat artsen onnauwkeurige voorschriften zouden afgeven aan de kinesitherapeuten. Een dergelijk belang is hypothetisch en vloeit niet voort uit de bestreden bepalingen.

A.7.2. De tussenkomende partijen maken een voorbehoud ten aanzien van het vereiste collectieve belang van de verzoekende partij, wegens gebrek aan neerlegging van de statuten.

Memories van tussenkomst van de v.z.w. Algemene Kinesitherapeutenvereniging van België

A.8. De v.z.w. Algemene Kinesitherapeutenvereniging van België heeft twee identieke memories van tussenkomst ingediend voor de respectieve zaken met rolnummers 914 en 915.

A.9. De vereniging behartigt als beroepsvereniging de belangen van de kinesitherapeuten en heeft overeenkomstig haar statuten tot doel een wettelijk statuut van het beroep te verkrijgen en te waken over de nauwkeurige toepassing ervan. Dat dit doel werkelijk wordt nagestreefd, blijkt uit verschillende activiteiten.

De tussenkomende partij heeft er alle belang bij dat het statuut waarvoor zij jaren heeft geijverd, gehandhaafd blijft.

A.10. De tussenkomende partij behoudt zich het recht voor om, na inzage van de verzoekschriften en memories, haar opmerkingen in een memorie van antwoord te formuleren.

Memorie van antwoord van de Vlaamse Regering, verzoekende partij in de zaak met rolnummer 914

A.11. Geen enkele partij heeft enige opmerking gemaakt wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak met rolnummer 914.

Memorie van antwoord van het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten, verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915

A.12.1. Wat betreft het voorbehoud dat de tussenkomenende partijen hebben gemaakt ten aanzien van de ontstentenis van overlegging van de statuten en van de machtiging tot het instellen van het beroep (zie hiervoor sub A.6 en A.7.2), wordt opgemerkt dat die stukken bij aangetekende brief van 19 december 1995 aan de griffie van het Hof zijn toegestuurd.

A.12.2. De verzoekende partij vraagt dat akte wordt genomen van het standpunt van de Ministerraad en van de tussenkomenende partijen dat de geneesheren niet moeten beschikken over een specifiek diploma of een erkenning in de kinesitherapie om de in de aangevochten wet bedoelde handelingen te stellen.

Ofwel moet worden aangenomen dat geneesheren die handelingen mogen stellen zonder diploma of erkenning, ofwel moet worden aangenomen dat de wet de Koning machtigt om ook voor de geneesheren voorwaarden voor het verkrijgen van een erkenning op te leggen, wat de mogelijkheid inhoudt om een willekeurig onderscheid te maken.

A.12.3. De Ministerraad en de tussenkomenende partijen betwisten blijkbaar niet dat er een delegatie is van de geneeskunde naar anderen toe. Dat is een gevolg van de wet zelf die deze delegatie mogelijk maakt. De discriminatie ligt in de wet zelf vervat en niet in de toepassing ervan, zo niet moet men besluiten dat die toepassing onwettig is.

De geneesheer wordt wel degelijk in zijn keuze van de medewerkers beperkt, doordat de wet aan de kinesitherapeuten een monopolie toekent ten aanzien van de andere paramedici.

Memorie van antwoord van de v.z.w. Algemene Kinesitherapeutenvereniging van België

A.13. Het nieuwe statuut voor de kinesitherapeuten heeft geen rechtstreekse invloed op de professionele belangen van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915.

De geneesheren-specialisten kunnen de patiënten nog steeds op basis van een voorschrift voor therapeutische behandeling doorverwijzen naar de kinesitherapeuten. Het nieuwe statuut houdt voor de geneesheren geen enkele beperking inzake kinesitherapie of geen enkele bijkomende diplomavereiste in.

De verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915 toont in geen enkel van de aangevoerde middelen aan dat het collectieve belang van haar leden rechtstreeks en ongunstig wordt beïnvloed.

Ten gronde

Wat het enig middel in de zaak met rolnummer 914 betreft

Verzoekschrift

A.14. De Vlaamse Regering voert de schending aan van artikel 127, § 1, eerste lid, 2°, b), van de Grondwet.

Krachtens die bepaling is de federale wetgever, niettegenstaande de principiële bevoegdheid van de gemeenschappen voor het onderwijs, bevoegd gebleven om de minimale voorwaarden voor het uitreiken van de diploma's vast te stellen.

Uit de parlementaire voorbereiding van het toenmalige artikel 59bis, § 2, 2°, van de Grondwet (thans artikel 127, § 1, eerste lid, 2°, b), ervan) blijkt dat die voorbehouden bevoegdheid enkel betrekking heeft op de grote

indeling in onderwijsniveaus die leiden tot de uitreiking van diploma's en getuigschriften, en op de minimale algehele duur die aan elk niveau moet worden besteed.

Te dezen bepaalt de federale wetgever in het nieuwe artikel 21bis, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967, enerzijds, dat om als kinesitherapeut te worden erkend, een universitair diploma of een diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit vereist is, en, anderzijds, dat het diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit een opleiding moet bekronen van ten minste vier studiejaar in het kader van een voltijds onderwijs.

Doordat het nieuwe artikel 21bis, § 2, tweede lid, de minimale duur van een welbepaalde opleiding vaststelt, terwijl de gemeenschappen exclusief bevoegd zijn voor de classificatie en de organisatie van de opleidingen in de verschillende niveaus van het hoger onderwijs, schendt artikel 2 van de wet van 6 april 1995, dat die bepaling invoert, in die mate, de voormelde grondwetsbepaling.

De vernietiging van artikel 2 van de wet van 6 april 1995 in de hiervoor vermelde mate brengt ook de vernietiging teweeg van de overgangsbepaling van artikel 39, minstens van het 2° ervan.

Memorie van de Ministerraad

A.15.1. De Ministerraad verwijst allereerst naar het omstandig advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, waarin deze tot de conclusie kwam dat de bestreden regeling de grondwettelijke bevoegdheidsverdeling inzake onderwijs niet schendt.

A.15.2. Aanvullend wordt opgemerkt dat de bestreden bepaling geen voorwaarden voor het verkrijgen van het diploma van kinesitherapeut omvat, maar enkel voor het verkrijgen van de erkenning die noodzakelijk is om specifieke medische handelingen te mogen stellen.

De federale wetgever is niet alleen bevoegd om de minimale voorwaarden voor het uitreiken van de diploma's vast te stellen, maar ook om de toegang tot een beroep te regelen.

De algehele duur die wordt besteed aan de opleiding is een van de minimale voorwaarden om een diploma te verkrijgen.

De federale wetgever zou in het algemeen een minimale duur kunnen voorschrijven voor het hoger onderwijs buiten de universiteit. Bij gebrek aan een dergelijke algemene wet moet het toch nog mogelijk zijn om de minimale opleidingsduur per opleiding te bepalen.

Memorie van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie

A.16. Het volstaat te verwijzen naar het uitvoerig advies van de Raad van State.

Voor zover nodig wordt daaraan toegevoegd dat de stelling van de Vlaamse Regering elke bevoegdheid van de federale wetgever inzake de « minimale voorwaarden » inhoudsloos maakt. Die stelling komt er immers op neer dat de federale wetgever, bijvoorbeeld inzake het universitair onderwijs, slechts een gemiddelde minimale duur zou mogen vastleggen, ongeacht de aard van de talrijke en diverse studierichtingen.

De bestreden bepaling heeft geenszins tot gevolg dat de Vlaamse Gemeenschap de bestaande opleiding inzake kinesithérapie moet herzien.

Bovendien is de wettelijk vereiste duur van de opleiding een waarborg voor de volksgezondheid, wat behoort tot de bevoegdheid van de federale wetgever.

Memorie van de Franse Gemeenschapsregering

A.17. Het nieuwe artikel 21bis, § 2, tweede lid, verplicht de Franse Gemeenschap ertoe haar niet-universitair

onderwijs in de kinesitherapie te wijzigen in zoverre die opleiding momenteel bestaat uit drie jaar hoger onderwijs van het korte type.

Door erin te voorzien dat het diploma van niet-universitair hoger onderwijs voor de uitoefening van de kinesitherapie ten minste vier studiejaren in voltijds onderwijs moet omvatten, schendt de aangevochten bepaling zowel artikel 127 van de Grondwet als de artikelen 5 en 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

De federale overheid kan niet, onder de dekmantel van haar bevoegdheden inzake de toegang tot het beroep, de grenzen van haar bevoegdheden in een andere materie overschrijden.

In zijn advies bij het voorontwerp dat tot de huidige wet heeft geleid, heeft de Raad van State doen opmerken dat de federale Staat een aangelegenheid in verband met het onderwijs regelt door het aantal studiejaren te bepalen van de niet-universitaire cyclus die aanleiding kan geven tot de uitoefening van de kinesitherapie.

De Franse Gemeenschapsregering is het niet eens met dat advies, volgens hetwelk de federale wetgever zich ertoe zou hebben beperkt minimale voorwaarden te bepalen voor het uitreiken van diploma's.

Het voorbehoud inzake « minimale voorwaarden » is uitsluitend bedoeld om scheeftrekkingen en problemen in verband met de gelijkwaardigheid van diploma's op nationaal en internationaal vlak te vermijden. De gestelde voorwaarde is niet minimaal aangezien thans het diploma van kinesitherapeut zowel in de Franse Gemeenschap als in de Vlaamse Gemeenschap na drie jaar studie wordt uitgereikt. Hetzelfde geldt in verscheidene landen van de Europese Gemeenschap.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 april 1995 blijkt nergens dat het nodig was een jaar toe te voegen om de gelijkwaardigheid van de diploma's te waarborgen.

De bestreden bepaling stelt de duur van de niet-universitaire studie gelijk met die van de universitaire en raakt de prerogatieven van de gemeenschappen inzake de organisatie van de verschillende onderwijsniveaus.

De federale Staat verplicht de gemeenschappen tot een reorganisatie, die ook een financiële weerslag heeft.

De federale Staat schijnt de mogelijkheid tot het uitreiken van een diploma in de kinesitherapie voor te behouden aan het niet-universitair onderwijs met volledig leerplan, wat klaarblijkelijk inbreuk maakt op de bevoegdheden van de gemeenschappen.

Memorie van antwoord van de Vlaamse Regering

A.18.1. De federale overheid is enkel bevoegd gebleven om per onderwijsniveau een algehele minimumduur vast te stellen.

Door te bepalen dat de erkenning afhankelijk is van een universitair diploma of een diploma van hoger onderwijs in de kinesitherapie dat een opleiding van ten minste vier studiejaren in voltijds onderwijs bekroont, stelt de wetgever niet in het algemeen de minimumduur vast van het niveau van hoger onderwijs, maar geeft hij bovendien aan dat het diploma moet worden behaald in het kader van het hoger onderwijs van het lange type en legt hij specifiek voor de opleiding in de kinesitherapie een minimumduur vast.

A.18.2. De opmerking van de tussenkomende partijen dat de stelling van de Vlaamse Regering erop zou neerkomen dat de federale wetgever slechts een gemiddelde - en niet een algehele - minimale duur zou mogen vastleggen (A.16), is onbegrijpelijk.

A.18.3. De stelling van de Ministerraad dat de federale wetgever de minimale duur per opleiding zou kunnen bepalen zolang hij niet bij algemene wet de minimumduur voor elk niveau heeft vastgelegd, kan niet worden aanvaard.

A.18.4. Zowel in de Franse als in de Vlaamse Gemeenschap bestaat een opleiding in de kinesitherapie met een duur van drie jaar in het hoger onderwijs van het korte type. Door de aangevochten bepaling moet een

opleiding worden georganiseerd met een minimumduur van vier jaar en dit op het niveau van het hoger onderwijs van het lange type.

De voorbehouden bevoegdheid van de federale wetgever heeft te maken met de harmonisering van de wetgeving inzake diploma's in Europees verband. Voor de gelijkwaardigheid en onderlinge erkenning van de diploma's in de kinesitherapie volstaat een opleiding van drie jaar.

Voor het overige sluit de Vlaamse Regering zich aan bij het standpunt van de Franse Gemeenschapsregering.

Memorie van antwoord van de Franse Gemeenschapsregering

A.19.1. De argumentatie van de Ministerraad dat een studieduur van vier jaar voor het hoger niet-universitair onderwijs een minimumnorm is die de bevoegdheid van de gemeenschappen niet in het gedrang brengt, is niet relevant.

De fundamentele vraag blijft of een studieduur van vier jaar een minimale voorwaarde is die determinant is voor de gelijkwaardigheid van de diploma's. Uit niets blijkt dat de huidige opleiding van drie jaar niet afdoende zou zijn. Er bestaat integendeel ook in verscheidene andere Europese landen een opleiding van drie jaar niet-universitair onderwijs in de kinesitherapie.

A.19.2. Hoe dan ook wordt de evenredigheidsregel die inherent is aan de bevoegdheidsverdeling miskend, aangezien de federale wetgever, door een minimumduur van vier jaar op te leggen voor niet-universitaire studie in de kinesitherapie, het voor de gemeenschap buitengewoon moeilijk maakt om een opleiding van langere duur te organiseren die ruimte laat voor bijzondere pedagogische projecten, op gevaar af dat die opleiding langer wordt dan de universitaire opleiding.

A.19.3. Er wordt geen enkele poging ondernomen om de kritiek te weerleggen dat de aangevochten bepaling de mogelijkheid om een diploma in de kinesitherapie af te geven lijkt voor te behouden aan het niet-universitair onderwijs met volledig leerplan. Hiervoor wordt opnieuw verwezen naar de eerste memo rie.

Memorie van antwoord van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie

A.20.1. De Franse Gemeenschapsregering toont niet aan dat de opgelegde minimale studieduur van vier jaar onevenredig zou zijn en men ziet niet in hoe die maatregel het beleid van de gemeenschappen inzake het onderwijs in de kinesithérapie in de weg zou staan.

Het al dan niet evenredig karakter van de bepaling moet ook worden beoordeeld in het licht van de federale bevoegdheid inzake volksgezondheid.

A.20.2. De Franse Gemeenschapsregering beroept zich aan de ene kant op het advies van de Raad van State, maar bestrijdt het voor het overige.

A.20.3. Het feit dat zowel in de Franse als de Vlaamse Gemeenschap alsook in verscheidene landen van de Europese Unie het niet-universitair diploma in de kinesithérapie kan worden behaald na drie jaar studie, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de opgelegde minimumstudieduur een « minimale voorwaarde » is.

Uit de parlementaire voorbereiding van de aangevochten wet blijkt duidelijk dat de maatregel noodzakelijk werd geacht om redenen van volksgezondheid. Er werd ruime aandacht besteed aan de bevoegdheidsvraag en de bestreden wet is tot stand gekomen in samenspraak met de voor het onderwijs bevoegde gemeenschapsministers.

Het afstemmen van de minimumstudieduur van het niet-universitair hoger onderwijs op die van de universitaire opleiding met het oog op de erkenning van de beoefenaars van de kinesithérapie brengt de prerogatieven van de gemeenschappen inzake de organisatie van de verschillende onderwijsniveaus niet in het gedrang.

A.20.4. De Franse Gemeenschapsregering toont niet aan dat de aangevochten wet dermate zware budgettaire gevolgen zou hebben dat daardoor het evenredigheidsbeginsel geschonden is.

A.20.5. De aangevochten bepaling heeft niet een zo verstrekkende draagwijdte als de Franse Gemeenschapsregering eraan geeft. Er wordt geen afbreuk gedaan aan de bevoegdheid van de gemeenschappen om een opleiding in de kinesithérapie te organiseren door middel van deeltijds onderwijs dat is gespreid over een lange duur. Bij twijfel moet de bepaling hoe dan ook in overeenstemming met de Grondwet worden gelezen.

Memorie van antwoord van de v.z.w. Algemene Kinesitherapeutenvereniging van België

A.21. De aangevochten bepaling maakt geen inbreuk op de bevoegdheid van de federale wetgever om de algehele minimale duur van de opleiding in de kinesithérapie vast te leggen.

De bepaling kan, overeenkomstig het advies van de Raad van State, zo gelezen worden dat er geen enkele schending is van de bevoegdheidsregels. Het blijft toegestaan een diploma uit te reiken hetzij in het voltijds onderwijs, hetzij in het deeltijds onderwijs gespreid over langere perioden.

De Raad van State was van oordeel dat de federale wetgever bevoegd was. Voor de wetgever was de tekst van de wet duidelijk genoeg en was het niet nodig een door de Raad van State voorgestelde grammaticale wijziging aan te brengen.

In ondergeschikte orde kan een beroep worden gedaan op de rechtsfiguur van de impliciete bevoegdheden vervat in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Zelfs indien de wetgever zijn strikte bevoegdheid zou hebben overschreden, is hij uitgegaan van zijn bevoegdheid en verantwoordelijkheid inzake de volksgezondheid.

Wat het eerste middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

Verzoekschrift

A.22. De bestreden wet schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat zij aan de kinesitherapie een eigen positie en organisatie geeft, los van de paramedische beroepsorganisatie, en aan de kinesitherapeuten een monopolie toekent voor het stellen van de handelingen die de wet beoogt.

Er is geen criterium dat toestaat een objectief onderscheid te maken tussen de kinesitherapeuten en andere paramedische beroepen of een verschil in behandeling van de kinesitherapeuten en andere paramedische beroepen te verantwoorden.

In zoverre het doel van de wet erin bestaat de technische prestaties en toevertrouwde handelingen te bepalen die de kinesitherapeut onder toezicht en verantwoordelijkheid van een geneesheer mag verrichten, bevat de bestreden wet een maatregel die niet evenredig is met dat doel. Er zou veeleer een koninklijk besluit moeten worden genomen ter uitvoering van de artikelen 5 en 23 van de wetgeving betreffende de uitoefening van de geneeskunde, wat minder ingrijpend is ten aanzien van de wijze waarop de geneesheer zich kan laten bijstaan.

Memorie van de Ministerraad

A.23.1. De verzoekende partij heeft geen belang bij het aanvoeren van dat middel, aangezien de vermeende discriminatie enkel de belangen van de paramedici kan raken en niet die van de geneesheren-specialisten.

A.23.2. De kinesitherapeuten en paramedici bevinden zich niet in een volledig vergelijkbare en analoge situatie. Kinesitherapeuten kunnen niet worden beschouwd als medisch hulppersoneel vermits zij - binnen het specifieke domein van het menselijk bewegingsapparaat - de door de artsen voorgeschreven behandeling zelfstandig kunnen invullen, aanpassen en nader concipiëren. De behandeling is doorgaans in de tijd gespreid, zonder dat er een nieuw contact is met de verwijzende arts.

Bovendien is de taakinhoud van de kinesitherapie gaandeweg sterk geëvolueerd en is hij meer gaan verschillen van de taakinhoud van paramedici, onder meer ten gevolge van de universitaire opleiding van een belangrijk deel van de kinesitherapeuten.

In het belang van de volksgezondheid is het aangewezen dat specifieke handelingen waarvoor een bijzondere opleiding is vereist enkel kunnen worden gesteld door de personen die deze opleiding hebben genoten en dat er een duidelijke taakverdeling en een precieze bevoegdheidsafbakening bestaat tussen de verschillende gezondheidswerkers.

Memorie van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesitherapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesitherapie

A.24.1. Het middel specificceert niet waarom de wet van 6 april 1995 in haar geheel een schending zou uitmaken van het gelijkheidsbeginsel.

A.24.2. Er blijkt niet welk het belang is van de verzoekende partij bij het middel, nu het enkel steunt op de ongelijkheid van behandeling tussen de kinesitherapeuten en de paramedici.

A.24.3. De wetgever kon in redelijkheid van oordeel zijn dat de kinesitherapeuten niet langer kunnen worden aangezien als paramedici, daar zij geen louter hulp- of uitvoerend personeel van de artsen zijn.

Weliswaar kan de geneesheer-specialist niet langer zelf beslissen op welke paramedicus hij een beroep kan doen, maar dit tast het gelijkheidsbeginsel niet aan. De keuzevrijheid was vroeger veeleer theoretisch en de wetgeving op de uitoefening van de geneeskunde voorzag reeds in de mogelijkheid voor de Koning om de technische hulpprestaties of toevertrouwde handelingen voor elk paramedisch beroep vast te stellen.

Memorie van antwoord van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915

A.25.1. Volgens de tussenkomende partijen zou de verzoekende partij geen belang hebben bij het middel. Er wordt nochtans niet betwist dat de wet de vrijheid van de geneesheren in de keuze van hun medewerkers beperkt. Na een vernietiging zullen de geneesheren opnieuw hun medewerkers vrij kunnen kiezen.

A.25.2. De tussenkommende verenigingen zonder winstoogmerk stellen dat niet blijkt dat de bestreden wet in haar geheel beschouwd een discriminatie bevat. Zij betwisten evenwel niet dat de wet in haar geheel een bijzonder statuut verleent aan de kinesitherapeuten en hen daardoor anders behandelt dan de andere paramedici.

A.25.3. Het verweer volgens hetwelk de kinesitherapeuten een specifieke categorie vormen is tautologisch, aangezien het verwijst naar de invulling van het beroep zoals afgeleid uit de bestreden wet.

De kinesitherapeuten zijn paramedici en de beweerde grotere autonomie van de kinesitherapeuten kan het onderscheid niet verantwoorden.

Wanneer de Ministerraad stelt dat het aangewezen is dat specifieke handelingen waarvoor een bijzondere opleiding is vereist enkel kunnen worden gesteld door de personen die deze opleiding hebben genoten en dat het uitvoeren van een welbepaald deel van de geneeskundige behandeling moet worden voorbehouden aan de daartoe meest geschikte categorie van gezondheidswerkers, gaat hij voorbij aan de wettelijke omschrijving van de kinesitherapie en zijn eigen verweer met betrekking tot het zelfstandig invullen, aanpassen en concipiëren van de behandeling. Het gaat hier niet om het uitvoeren, maar om het uitoefenen van de geneeskunde.

Aldus gaat men de kinesitherapeuten beschouwen als beoefenaars van de geneeskunst, wat de wetgever uitdrukkelijk heeft uitgesloten.

Wat het tweede middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

Verzoekschrift

A.26. Artikel 2 van de wet van 6 april 1995 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het mogelijk maakt dat de kinesitherapeut in geval van een vaag of onduidelijk voorschrift zelf de geneeskunde gaat uitoefenen in de plaats van de geneesheer-specialist. De kinesitherapeut zal dan zelf een onderzoek kunnen verrichten, een behandeling concipiëren, uitwerken en instellen en heeft slechts de instemming nodig van de doorverwijzende arts wanneer hij een prestatie wil verrichten die duidelijk niet onder het voorschrift valt of wanneer hij de voorgeschreven prestatie niet wil uitvoeren.

De bestreden wet heeft tot gevolg dat de kinesitherapeut in feite gelijk komt te staan met de arts, zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

Memorie van de Ministerraad

A.27. De stelling van de verzoekende partij berust op een verkeerde interpretatie van de wet. Het is niet juist dat de kinesitherapeuten door de bestreden wet zelfstandig de geneeskunde zouden kunnen uitoefenen en op gelijke voet zouden komen te staan met de geneesheren.

De kinesitherapie kan enkel wettig beoefend worden op voorschrift en doorverwijzing door een geneesheer. Alleen wanneer de arts ermee instemt, kan de kinesitherapeut ook andere dan de voorgeschreven prestaties verrichten of de voorgeschreven prestaties niet verrichten.

Memorie van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesitherapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesitherapie

A.28. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het risico dat artsen onnauwkeurig zouden omspringen met voorschriften, gaat het niet om een ongelijke behandeling, maar om een gevreesde tekortkoming in de uitoefening van het medisch beroep door de artsen zelf.

De erkende kinesitherapeuten mogen hun beroep enkel uitoefenen ten aanzien van de patiënten die op grond van een voorschrift door een geneesheer naar hen zijn verwezen.

De kinesitherapeuten worden niet op gelijke voet gesteld met de geneesheren-specialisten, die medische handelingen inzake kinesitherapie kunnen verrichten zonder voorafgaand voorschrift van een geneesheer. Anderzijds konden de kinesitherapeuten ook vroeger reeds worden belast met kinesitherapeutische prestaties.

Memorie van antwoord van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915

A.29. Het verweer van de Ministerraad is tegenstrijdig.

In antwoord op het eerste middel wordt gesteld dat de kinesitherapeuten de door de artsen voorgeschreven behandeling zelfstandig kunnen invullen, aanpassen en nader concipiëren - wat neerkomt op het uitoefenen van de geneeskunde - en bij het tweede middel luidt het dat de wet de kinesitherapeuten niet zou toestaan de geneeskunde uit te oefenen omdat zij een voorschrift nodig hebben.

Wat het derde middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

Verzoekschrift

A.30. Artikel 2 van de wet van 6 april 1995 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het het stellen van handelingen die behoren tot de kinesitherapie voor iedereen afhankelijk maakt van een erkenning en de kinesitherapeuten en geneesheren-specialisten op dezelfde wijze behandelt, terwijl zij duidelijk tot verschillende categorieën behoren.

Memorie van de Ministerraad

A.31. Het stelsel van de erkenning waarborgt dat enkel personen met de vereiste opleiding en ervaring bepaalde prestaties kunnen leveren. Beschouwd ten opzichte van de aard en het doel van dat stelsel kunnen geneesheren-specialisten en kinesitherapeuten niet als « duidelijk verschillende categorieën van personen » worden beschouwd.

Bovendien is het objectief en redelijk verantwoord een erkenning te vereisen. Aldus kan de overheid een controle blijven uitoefenen op de wijze waarop de kinesitherapie wordt uitgeoefend en waken over de volksgezondheid.

Memorie van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesitherapie en de

v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie

A.32. Zoals voorheen kunnen de geneesheren de kinesithérapie blijven uitoefenen zonder over het diploma in de kinesithérapie te moeten beschikken en zonder dat zij daartoe moeten worden erkend.

Memorie van antwoord van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915

A.33. Het verweer van de Ministerraad is tegenstrijdig. Eerst voert hij aan dat de wet geen invloed zou hebben op het stellen van daden die tot de kinesithérapie behoren door geneesheren. Thans betoogt hij dat de geneesheren wel een attest nodig hebben.

Volgens de tussenkomenende verenigingen zonder winstoogmerk zouden de geneesheren geen erkenning behoeven.

De tussenkomenende partijen geven een verschillende lezing van de bestreden bepaling en een van die lezingen houdt een schending in van het gelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij heeft dat middel juist aangevoerd vanwege de onduidelijkheid van die bepaling.

Wat het vierde middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

Verzoekschrift

A.34. Artikel 2 van de wet van 6 april 1995 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat de kinesithérapie enkel mag worden uitgeoefend op voorschrift, waarbij dat voorschrift een schriftelijk document moet zijn dat de diagnose of de diagnostische gegevens vermeldt.

Nu het voorwerp van de bestreden wet het verhelpen is van bepaalde functieproblemen en het wetgevende initiatief uitgaat van de vaststelling dat het fout loopt met de voorschriften, kan niet zonder schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid voor de wet en de niet-discriminatie worden aangenomen dat iedere persoon die gemachtigd is om de geneeskunde uit te oefenen een accuraat voorschrift kan afgeven. Die maatregel is trouwens niet adequaat om het probleem van de voorschriften op te lossen en te verhinderen dat de kinesithérapeuten zich op het vlak van de uitoefening van de geneeskunde zouden gaan begeven.

Memorie van de Ministerraad

A.35. Door de aangevochten bepaling wordt geen enkele ongelijkheid of discriminatie ingevoerd. Integendeel, de gelijke behandeling van huisartsen en geneesheren-specialisten wordt enkel maar bevestigd.

Het middel vormt bovendien een herhaling van het tweede middel, en er kan worden verwezen naar het antwoord daarop.

Memorie van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie

A.36. In zoverre het vierde middel slechts een herhaling is van het tweede, volstaat het naar de weerlegging van het tweede middel te verwijzen.

De vooronderstelling waarop het middel is gebouwd, vindt geen steun in de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet.

Memorie van antwoord van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915

A.37. De tussenkomende partijen betwisten niet dat geen onderscheid wordt gemaakt tussen geneesheren naar gelang van hun opleiding. Als men het voorwerp van de kinesithérapie bekijkt, dan is dat onderscheid van het grootste belang, al is het maar om een effectieve controle en opvolging te waarborgen.

Het door de verzoekende partij omschreven uitgangspunt van het wetgevende initiatief vindt wel steun in de parlementaire voorbereiding.

Wat het vijfde middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

Verzoekschrift

A.38. Artikel 3 van de wet van 6 april 1995 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het een Nationale Raad voor de Kinesithérapie instelt die bestaat uit 14 kinesitherapeuten en slechts zes leden die gemachtigd zijn om de geneeskunde uit te oefenen, van wie er drie huisartsen moeten zijn, waarbij de overige drie zetels voorbehouden zijn aan alle medische specialisaties.

Nu de bestreden wet erop gericht is bepaalde functieproblemen te verhelpen en het wetgevende initiatief uitgaat van de vaststelling dat het fout loopt met de voorschriften, kan de Nationale Raad voor de Kinesithérapie niet zonder schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid voor de wet en de niet-discriminatie worden samengesteld door slechts drie op tweentwintig plaatsen toe te kennen aan de geneesheren-specialisten die opgeleid zijn voor de diagnose en de behandeling van bepaalde functieproblemen.

Memorie van de Ministerraad

A.39. Dat in de Raad « slechts » zes geneesheren onder wie drie geneesheren-specialisten vertegenwoordigd zijn, is geen discriminatie of ongelijke behandeling van de artsen. De geneesheren beschikken over een blokkeringsminderheid.

Memorie van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie

A.40. In zoverre het middel er inhoudelijk op neerkomt dat er niet zozeer een ongelijke behandeling is van personen maar van belangengroepen of organisaties, kan het niet in aanmerking worden genomen.

Rekening houdend met het doel van de wetgever, dat er niet in bestaat het medisch handelen van geneesheren op het gebied van bepaalde functieproblemen te regelen maar wel een aangepast statuut en de daarbij horende regelgeving voor de kinesithérapie vast te stellen, behoorde het tot de appreciatiebevoegdheid van de wetgever om de Nationale Raad voor de Kinesithérapie samen te stellen met een meerderheid van kinesitherapeuten.

Bovendien beschikken de geneesheren binnen de Raad over een vetorecht.

Memorie van antwoord van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915

A.41. Het verweer antwoordt niet op het middel.

De geneesheren die opgeleid zijn voor de diagnose en behandeling van welbepaalde functieproblemen en dus het best geschikt zijn om de kinesitherapeuten op te volgen, hebben slechts een minderheidspositie in de Raad. Aldus worden zij in ieder geval ten aanzien van de huisartsen gediscrimineerd.

Wat het zesde middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

Verzoekschrift

A.42. Artikel 24 van de wet van 6 april 1995 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het twee kinesitherapeuten zitting laat hebben in de Nationale Raad voor de Paramedische Beroepen, waardoor het evenwicht binnen die Raad wordt verstoord ten nadele van de geneesheren.

Memorie van de Ministerraad

A.43. Aangezien de kinesitherapeuten niet behoren tot de categorie van de paramedische beroepen, krijgen ze nu een aparte vertegenwoordiging, waardoor het in artikel 30, § 1, laatste lid, van het koninklijk besluit nr. 78 vastgestelde evenwicht tussen, enerzijds, de vertegenwoordigers van de paramedische beroepen en verpleegkundigen en, anderzijds, de vertegenwoordigers van de artsen, tandartsen en apothekers niet wordt verbroken.

Memorie van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie

A.44. In zoverre het middel er inhoudelijk op neerkomt dat er niet zozeer een ongelijke behandeling is van personen maar van belangengroepen of organisaties, kan het niet in aanmerking worden genomen.

Bovendien beantwoordt de aanpassing van de samenstelling van de Nationale Raad voor de Paramedische Beroepen volkomen aan de doelstelling van de wet van 6 april 1995, namelijk de erkenning van de specifieke positie van de kinesitherapeuten.

Memorie van antwoord van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915

A.45. De kinesitherapeuten kunnen hun situatie niet vergelijken met die van de beoefenaars van de geneeskunst.

De omstandigheid dat de kinesitherapeuten een bijzonder statuut hebben gekregen, wijzigt hun kwalificatie als paramedici niet. Zij blijven dus normaal zitting houden in de Nationale Raad voor de Paramedische Beroepen.

Door hun nu nog extra plaatsen toe te kennen, wordt het evenwicht in de Raad verbroken.

Wat het zevende middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

Verzoekschrift

A.46. Artikel 39 van de wet van 6 april 1995 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het een overgangmaatregel treft voor personen die vóór de inwerkingtreding van de wet nog geen rechten ten aanzien van de uitoefening van de kinesithérapie hebben verkregen en doordat het aan studenten die zich na de inwerkingtreding van de wet nog moesten inschrijven voor het academiejaar 1995-1996, of zich nog zullen inschrijven voor het academiejaar 1996-1997, dezelfde voordelen toekent als die waarover diegenen beschikken die reeds verkregen rechten hebben.

Memorie van de Ministerraad

A.47. De verzoekende partij heeft geen belang bij dat middel.

De overgangsbepaling voert geen discriminatie in maar biedt integendeel een waarborg dat de studenten kinesithérapie aan de universiteit en de studenten kinesithérapie in het hoger onderwijs op gelijke wijze worden behandeld.

Memorie van de v.z.w. Nationale Federatie der Doctors en Licentiaten in de Kinesithérapie en de v.z.w. Gemeenschappelijk Front van de Kinesithérapie

A.48. De verzoekende partij heeft geen belang bij dat middel.

Voor het overige behoeft het geen afzonderlijke weerlegging, nu de wettigheid van de bestreden bepaling rechtstreeks voortvloeit uit de weerlegging van de eerste vier middelen, waarnaar wordt verwezen.

Memorie van antwoord van de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915

A.49. De in het zevende middel aangevochten bepaling verruimt de groep personen ten aanzien van wie de geneesheren-specialisten, zoals in de overige zes middelen uiteengezet, worden gediscrimineerd.

- B -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak met rolnummer 915

B.1.1. De verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915 is een erkende beroepsvereniging. De statuten en een uittreksel van de beslissing om het beroep in te stellen zijn bij aangetekende brief van 19 december 1995 aan het Hof toegestuurd.

Het beroep is derhalve ingediend overeenkomstig de voorschriften van artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

B.1.2. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

B.1.3. Om zijn belang bij het beroep te staven, voert het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten aan dat zijn leden rechtstreeks en ongunstig

worden geraakt door de bestreden bepalingen. Deze regelen de activiteiten van degenen die functieproblemen van spierskeletale, zenuwfysiologische, respiratoire, cardiovasculaire en psychomotorische aard behandelen en raken derhalve de beroepsbelangen van de geneesheren-specialisten die opgeleid zijn voor de diagnose en de behandeling van dergelijke functieproblemen.

Bij de uiteenzetting van de middelen preciseert de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915 dat de aangevochten wet de beroepsbelangen van haar leden raakt doordat de geneesheren-specialisten niet meer vrij kunnen kiezen op welke paramedici zij een beroep willen doen, doordat de kinesitherapeuten in feite gelijkgesteld worden met de geneesheren, doordat voortaan voor de uitoefening van de kinesitherapie een specifieke erkenning vereist is, doordat de inhoud van de medische voorschriften wordt bepaald en doordat de verhoudingen binnen de Nationale Raad voor de Kinesitherapie en de Nationale Raad voor de Paramedische Beroepen op een voor de geneesheren-specialisten ongunstige wijze worden geregeld.

B.1.4. De aangevochten wet van 6 april 1995 voegt in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 « betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies » een hoofdstuk in houdende de regeling van de uitoefening van de kinesitherapie en wijzigt de professionele verhouding tussen kinesitherapeuten en andere categorieën van medische zorgverstrekkers, waaronder de geneesheren-specialisten.

Met de hiervoor aangehaalde preciseringen bij de uiteenzetting van de middelen toont het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten aan in welke zin de aangevochten wet de belangen van zijn leden ongunstig zou raken en doet de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915 afdoende blijken van het rechtens vereiste belang bij haar beroep.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

Ten gronde

Wat het enig middel in de zaak met rolnummer 914 betreft

B.2. De Vlaamse Regering voert aan dat het nieuwe artikel 21bis, § 2, tweede lid, van het

koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967, ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 6 april 1995, in strijd is met artikel 127, § 1, eerste lid, 2°, b), van de Grondwet, in zoverre het de minimale duur van een welbepaalde opleiding vaststelt door te bepalen, enerzijds, dat, om als kinesitherapeut te worden erkend, een universitair diploma of een diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit vereist is, en, anderzijds, dat het diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit een opleiding moet bekronen van ten minste vier studiejaren in het kader van een voltijds onderwijs.

B.3.1. De bestreden wet vult het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 aan met een reeks van bepalingen omtrent het uitoefenen van de kinesitherapie.

Artikel 2 ervan voegt in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 een artikel 21bis in, dat in paragraaf 1 ervan bepaalt dat niemand de kinesitherapie mag uitoefenen die niet houder is van een erkenning afgegeven door de Minister tot wiens bevoegdheid de Volksgezondheid behoort.

Paragraaf 2 van voormeld artikel 21bis, waarvan het tweede lid wordt aangevochten, bepaalt (*Belgisch Staatsblad*, 16 juni 1995 en *erratum*, *Belgisch Staatsblad*, 23 augustus 1995) :

« De Koning kan de voorwaarden en regels bepalen voor het verkrijgen, het behouden en het intrekken van de in § 1 bedoelde erkenning.

Deze erkenning mag enkel toegekend worden aan de houder van een universitair diploma in kinesitherapie of een diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit in kinesitherapie dat een opleiding in het kader van een voltijds onderwijs bekroont dat ten minste vier studiejaren omvat. »

B.3.2. De kritiek van de Vlaamse Regering, waarbij de Franse Gemeenschapsregering zich aansluit, slaat inzonderheid op het zinsdeel « of een diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit in kinesitherapie dat een opleiding in het kader van een voltijds onderwijs bekroont dat ten minste vier studiejaren bevat ». De kritiek betreft, eensdeels, de opgelegde minimumduur van vier jaar voor het diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit in de kinesitherapie en, anderdeels, de regel dat laatstbedoeld diploma alleen bij wege van voltijds onderwijs kan worden behaald.

B.4.1. Artikel 5, § 1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen wijst de bevoegdheid wat het gezondheidsbeleid betreft toe aan de gemeenschappen, onder voorbehoud van de uitzonderingen die het bepaalt.

Uit de parlementaire voorbereiding van voormeld artikel blijkt duidelijk dat het regelen van de uitoefening van de geneeskunst en van de paramedische beroepen niet behoort tot de materies die, wat het gezondheidsbeleid betreft, als persoonsgebonden aangelegenheden aan de gemeenschappen zijn overgedragen (*Gedr. St.*, Senaat, 1979-1980, nr. 434/1, p. 7).

B.4.2. De federale wetgever, die bevoegd is gebleven om hetgeen tot de uitoefening van de geneeskunst en de paramedische beroepen behoort, te regelen, vermag regels uit te vaardigen omtrent het uitoefenen van activiteiten van geneeskundige of paramedische aard, andere dan die welke in artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn bedoeld; hij vermag het uitoefenen van die activiteiten afhankelijk te stellen van een erkenning, en die erkenning aan vereisten onder meer van studie en opleiding te onderwerpen.

B.5.1. Uit de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet blijkt dat, bij het vaststellen van de erkenningsvereisten, de federale wetgever zich heeft laten leiden door de kwaliteit van de zorgverstrekking, zonder zich te willen mengen in de organisatie van de opleiding tot kinesitherapeut (*Gedr. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 944-2, pp. 6, 13 e.v.; *Gedr. St.*, Kamer, 1993-1994, nr. 1520/4, pp. 6 en 7).

Met de betwiste bepaling stelt de federale wetgever de erkenning voor de uitoefening van de kinesitherapie afhankelijk van een opleiding van vier jaar zonder zelf de keuze te maken of die opleiding aan de universiteit dan wel in hoger onderwijs moet worden georganiseerd. Aldus ontnemt hij niet aan de gemeenschappen de mogelijkheid om inzake onderwijs het beleid te voeren dat hun door de Grondwet is toegewezen. De bepaling moet zo worden begrepen dat voor erkenning in aanmerking komen zowel de houders van een universitair diploma in de kinesitherapie als de houders van een diploma uitgereikt door een niet-universitaire instelling voor hoger onderwijs voor een opleiding in de kinesitherapie van een vergelijkbaar niveau.

B.5.2. Ten aanzien van de toevoeging volgens welke de bedoelde studie voltijds moet zijn gevolgd, wijst niets in de parlementaire voorbereiding erop dat door die formulering te gebruiken, de federale wetgever zich zou hebben willen mengen in de aan de gemeenschappen toebehorende bevoegdheid om te beslissen of een voltijds onderwijs moet worden geeïst of een deeltijds onderwijs moet worden toegelaten. Dat deel van de betwiste bepaling moet in die zin worden begrepen dat het voorschrift dat de totale duur van het vereiste onderwijs voor de uitoefening van de

kinesithérapie - om de redenen vermeld in B.4.2 en B.5.1 - vier jaar bedraagt, niet uitsluit dat een gelijkwaardige opleiding kan worden verstrekt in het deeltijds onderwijs of in een andere vorm.

B.5.3. Aldus beschouwd, doet de bepaling geen afbreuk aan de onderwijsbevoegdheid van de gemeenschappen.

B.6. Het middel wordt verworpen.

Wat het eerste middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

B.7.1. Het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten voert de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat de wet van 6 april 1995 aan de kinesithérapie een eigen positie en organisatie geeft, los van de paramedische beroepsorganisatie, en aan de kinesitherapeuten een monopolie toekent voor het stellen van de handelingen die de wet beoogt, terwijl er geen objectief criterium is om een onderscheid te maken tussen de kinesitherapeuten en de andere paramedici, en terwijl de wetgever de keuzevrijheid van de geneesheren-specialisten om te bepalen op welke paramedicus zij een beroep willen doen, te zeer beperkt.

B.7.2. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.7.3. De wet van 6 april 1995 voegt in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies een hoofdstuk *Ibis* in, dat handelt over de uitoefening van de kinesithérapie.

De wetgever heeft een moeizaam compromis tot stand gebracht tussen twee tegengestelde opvattingen over het statuut van de kinesithérapie : enerzijds, die welke de kinesitherapeuten beschouwt als zelfstandige beoefenaars van de geneeskunde en, anderzijds, die welke de kinesitherapeuten beschouwt als beoefenaars van een paramedisch beroep (*Gedr. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 944-2, pp. 18-19, en *Hand.*, Senaat, 22 juni 1994, p. 2608).

Na overleg met alle betrokkenen is « geopteerd voor een statuut binnen de medische sfeer maar met paramedische kenmerken. De medische sfeer moet ervoor zorgen dat de kwaliteitsverbetering wordt gerealiseerd; de paramedische kenmerken moeten ervoor zorgen dat eenieder die het beroep uitoefent, dat op zijn niveau kan blijven doen en in overeenstemming met de wensen van de arts » (*Gedr. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 944-2, p. 19). « De oplossing die de kinesitherapeuten tussen het medische en het paramedische niveau plaatst, moet het mogelijk maken de patiënten en de kinesitherapeuten essentiële waarborgen te bieden » (*idem*, p. 20).

In afwijking van de bepaling dat niemand de geneeskunde mag uitoefenen die niet het diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde bezit, en zonder de betekenis van het begrip « geneeskunde » zoals bepaald in artikel 2, § 1, van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 te beperken, wordt het stellen van de handelingen die de wet omschrijft, door een persoon die geen houder is van een erkenning door de Minister tot wiens bevoegdheid de Volksgezondheid behoort, als onwettige uitoefening van de kinesithérapie beschouwd en strafbaar gesteld. De beroepstitel van kinesitherapeut wordt beschermd.

De wetgever heeft ook de verhouding tussen de arts en de kinesitherapeut precies willen vaststellen : de kinesitherapeut kan slechts zijn activiteiten uitoefenen op een patiënt die door een arts is verwezen en met inachtneming van diens voorschrift.

Voorts heeft de wetgever de oprichting gewild van een Nationale Raad voor de Kinesithérapie, met een adviserende bevoegdheid over alle aangelegenheden in verband met de kinesithérapie.

De kinesitherapeuten worden in beginsel onderworpen aan de verplichtingen die voor de artsen, tandartsen en apothekers gelden. De kinesitherapeuten krijgen ook twee vertegenwoordigers in de Nationale Raad voor de Paramedische Beroepen en in de provinciale geneeskundige commissies.

Ten slotte heeft de wetgever in artikel 39 van de bestreden wet overgangsbepalingen aangenomen ten aanzien van de personen die reeds door de dienst geneeskundige verzorging van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering erkend zijn en de personen die vóór 1 november 1996 zijn ingeschreven voor een opleiding in de kinesitherapie.

B.7.4. De wetgever heeft binnen het raam van de uitoefening van de geneeskunst aan de kinesitherapeuten een specifiek wettelijk statuut gegeven dat onderscheiden is van de organisatie van de paramedische beroepen waartoe zij werden gerekend. Aldus erkent de wetgever de in de praktijk geëvolueerde situatie waarbij de kinesitherapeuten niet langer als hulp- of uitvoerend personeel worden beschouwd (*Gedr. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 944-1, p. 2, *ibid.*, nr. 944-2, pp. 5 en 7, *Gedr. St.*, Kamer, 1993-1994, nr. 1520/4, p. 3, en *Hand.*, Senaat, 22 juni 1994, p. 2610).

Volgens de parlementaire voorbereiding heeft de wetgever oog gehad voor de verschillen tussen de kinesitherapeuten en de paramedici : de kinesitherapie is uitgegroeid tot een afzonderlijke wetenschappelijke discipline waarvoor een specifieke - ook universitaire - opleiding bestaat en de kinesitherapeutische behandeling gebeurt meer autonoom (*Gedr. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 944-2, pp. 7 en 9-10, *Gedr. St.*, Kamer, 1993-1994, nr. 1520/4, p. 4, *Hand.*, Senaat, 22 juni 1994, pp. 2606 en 2609, en *Hand.*, Kamer, 15 maart 1995, pp. 1051-1052).

B.7.5. Zoals de Ministerraad doet opmerken is de kinesitherapeutische behandeling vaak lang in de tijd gespreid en kan zij worden aangepast aan de wijzigende noden van de patint, zonder dat telkens een beroep moet worden gedaan op de arts.

Op grond van die objectieve verschillen kan redelijkerwijze worden verantwoord dat voor de kinesitherapeuten een statuut wordt vastgesteld dat onderscheiden is van dat van de categorie van de paramedici waartoe zij voordien werden gerekend en dat het uitvoeren van de handelingen die de bestreden wet beoogt aan de daartoe erkende kinesitherapeuten wordt voorbehouden.

De genomen maatregel beantwoordt, door het instellen van een erkenningsprocedure, zowel aan de bekommernis om aan de kinesitherapeuten de uitoefening van hun beroep in gunstige omstandigheden te waarborgen als aan de zorg voor een kwalitatief hoogstaande dienstverlening.

Dat dit voor de geneesheren enigszins een beperking teweegbrengt van hun keuzevrijheid om te bepalen door welke paramedicus zij zich willen laten bijstaan, is niet onevenredig met de voormelde doelstelling : de volksgezondheid is erbij gebaat dat de specifiek kinesitherapeutische handelingen worden verricht door diegenen die daartoe het meest gekwalificeerd zijn en erkend zijn.

B.7.6. Het middel wordt verworpen.

Wat het tweede middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

B.8.1. Volgens dat middel schendt artikel 2 van de wet van 6 april 1995 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het mogelijk maakt dat de kinesitherapeut, in geval van een vaag of onduidelijk voorschrift, zelf de geneeskunde gaat uitoefenen en dat de kinesitherapeut in feite gelijk komt te staan met de arts, zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

B.8.2. Het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten klaagt een, naar zijn oordeel onterechte, gelijke behandeling van artsen en kinesitherapeuten aan.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.8.3. Tijdens de parlementaire voorbereiding van de bestreden bepaling is herhaaldelijk tot uiting gebracht dat de kinesitherapeuten niet op gelijke voet komen te staan met de artsen (*Gedr. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 944-2, p. 10, *Hand.*, Senaat, 22 juni 1994, pp. 2606, 2608, 2610,

Gedr. St., Kamer, 1993-1994, nr. 1520/4, p. 3, en *Hand.*, Kamer, 15 maart 1995, p. 1053).

In tegenstelling tot het oorspronkelijke voorstel van wet, dat voorzag in wijzigingen in hoofdstuk I van het koninklijk besluit nr. 78, dat betrekking heeft op de uitoefening van de geneeskunst, werd uiteindelijk geopteerd voor de invoeging van een nieuw hoofdstuk Ibis betreffende de uitoefening van de kinesitherapie om duidelijk te maken dat een intermediair statuut werd bedoeld tussen het medisch en paramedisch niveau (*Gedr. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 944-2, pp. 19-20, en *Gedr. St.*, Kamer, 1993-1994, nr. 1520/4, p. 3).

Het aangevochten artikel 2 van de wet van 6 april 1995 voegt in het koninklijk besluit nr. 78 een artikel 21bis, § 6, in, waarin de verhouding tussen de artsen en de kinesitherapeuten nader is bepaald : de kinesitherapie kan enkel wettig worden uitgeoefend op verwijzing van de patiënt door een arts en met inachtneming van een voorschrift waarin de diagnose of diagnostische gegevens zijn vermeld, evenals de gevraagde prestatie of prestaties en het maximumaantal behandelsbeurten. Op verzoek van de arts moet de kinesitherapeut hem een verslag bezorgen over de uitvoering van de behandeling en de verkregen resultaten. Enkel wanneer de doorverwijzende arts ermee instemt, mag de kinesitherapeut ook andere dan de voorgeschreven prestaties verrichten of de voorgeschreven prestaties niet verrichten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de kinesitherapeuten geenszins met de artsen gelijk te stellen zijn.

In zoverre de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 915 aanklaagt dat de kinesitherapeuten zelf de geneeskunde zouden gaan uitoefenen wanneer de verwijzende arts een onvoldoende duidelijk voorschrift opmaakt, klaagt zij niet de wet aan maar een feitelijke situatie die aan de werkwijze van de arts zelf is toe te schrijven.

B.8.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat het middel, dat ervan uitgaat dat de aangevochten bepaling een gelijke behandeling van artsen en kinesitherapeuten teweegbrengt, feitelijke grondslag mist.

Wat het derde middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

B.9.1. In dat middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat artikel 2 van de wet van 6 april 1995 het stellen van handelingen die behoren tot de kinesitherapie voor iedereen afhankelijk maakt van een erkenning en aldus de kinesitherapeuten en geneesheren-specialisten op eenzelfde wijze behandelt, hoewel zij tot duidelijk verschillende categorieën behoren.

B.9.2. Te dezen klaagt het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten een, naar zijn oordeel onterechte, gelijke behandeling van geneesheren-specialisten en kinesitherapeuten aan.

B.9.3. Artikel 2 van de wet van 6 april 1995 voegt in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 een artikel 21bis, § 1, in dat bepaalt :

« In afwijking van artikel 2, § 1, en zonder de betekenis van het begrip 'de geneeskunde', bepaald in dit artikel, te beperken, mag niemand de kinesitherapie uitoefenen die niet houder is van een erkenning afgegeven door de Minister tot wiens bevoegdheid de Volksgezondheid behoort. »

Het middel gaat ervan uit dat die bepaling tot gevolg heeft dat ook de geneesheren-specialisten een erkenning behoeven om de kinesitherapie te kunnen uitoefenen.

B.9.4. Zowel uit de tekst van de wet zelf (« In afwijking van artikel 2, § 1, en zonder de betekenis van het begrip 'de geneeskunde', bepaald in dit artikel, te beperken ») als uit de parlementaire voorbereiding ervan kan worden afgeleid dat de kinesitherapie zoals voorheen door de artsen beoefend mag worden (*Gedr. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 944-2, p. 19, en *Hand.*, Kamer, 15 maart 1995, p. 1050) zonder dat zij daartoe een specifieke erkenning behoeven.

B.9.5. Het middel mist feitelijke grondslag.

Wat het vierde middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

B.10.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet,

doordat de kinesithérapie enkel mag worden uitgeoefend op een voorschrift dat een schriftelijk document moet zijn dat de diagnose of de diagnostische gegevens vermeldt, terwijl «niet zonder schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie kan worden aangenomen dat iedere persoon die gemachtigd is om de geneeskunde uit te oefenen een accuraat en precies voorschrift [kan afgeven] » en terwijl die maatregel niet adequaat is «om het probleem van de voorschriften op te lossen en te verhinderen dat de kinesitherapeuten zich op het vlak van de uitoefening van de geneeskunde zouden gaan begeven ».

B.10.2. In zoverre het middel niet preciseert welke categorieën van personen met elkaar moeten worden vergeleken en geen betrekking heeft op de aangevochten wetsbepaling maar op een beweerde feitelijke situatie, kan het niet worden aangenomen.

Voor zover het middel zo kan worden begrepen dat de situatie van de kinesitherapeuten wordt vergeleken met die van de artsen, kan worden verwezen naar de overwegingen bij het tweede middel.

B.10.3. Het middel wordt verworpen.

Wat het vijfde middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

B.11.1. Volgens het middel schendt artikel 3 van de wet van 6 april 1995 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het een Nationale Raad voor de Kinesithérapie instelt, die bestaat uit veertien kinesitherapeuten en slechts zes leden die gemachtigd zijn om de geneeskunde uit te oefenen, van wie er drie huisarts moeten zijn en de overige drie geneesheer van verschillende medische specialismen.

B.11.2. Artikel 3 van de wet van 6 april 1995 voegt in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 een artikel 21ter in, dat voorziet in de oprichting, bij de Minister tot wiens bevoegdheid de Volksgezondheid behoort, van een Nationale Raad voor de Kinesithérapie, die tot taak heeft aan de overheid advies te verstrekken over aangelegenheden in verband met de kinesithérapie.

B.11.3. Het Hof ziet niet in hoe de categorie van de geneesheren ten opzichte van de kinesitherapeuten door de vermelde bepalingen zou worden gediscrimineerd bij de samenstelling van een Raad met adviesbevoegdheid voor aangelegenheden in verband met de kinesithérapie, des te minder daar de beslissingen moeten worden genomen met een gekwalificeerde bijzondere meerderheid zoals vereist in paragraaf 7 van artikel 21ter.

B.11.4. Het middel wordt verworpen.

Wat het zesde middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

B.12.1. In dat middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat artikel 24 van de wet van 6 april 1995 twee kinesitherapeuten zitting laat nemen in de Nationale Raad voor de Paramedische Beroepen. Volgens het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten wordt daardoor het evenwicht binnen die Raad verstoord in het nadeel van de geneesheren.

B.12.2. Het aangevochten artikel wijzigt de in artikel 30, § 1, van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 vastgestelde samenstelling van de Nationale Raad voor de Paramedische Beroepen door te voorzien in een afzonderlijke vertegenwoordiging van twee kinesitherapeuten. De vereiste pariteit tussen, enerzijds, het totaal aantal geneesheren, tandartsen en apothekers en, anderzijds, de paramedici en verpleegkundigen, wordt hierdoor niet beïnvloed aangezien de kinesitherapeuten noch tot de ene, noch tot de andere categorie worden gerekend.

B.12.3. Dat in de Nationale Raad voor de Paramedische Beroepen wordt voorzien in een afzonderlijke vertegenwoordiging van de kinesitherapeuten, houdt redelijk verband met de bedoeling van de wetgever om aan de kinesitherapeuten een specifiek wettelijk statuut te geven dat tussen het medisch en het paramedisch niveau staat.

Voor het overige preciseert de verzoekende partij niet in welk opzicht - en ziet het Hof niet in hoe - de aangevochten bepalingen een discriminatie in het nadeel van de geneesheren zouden teweegbrengen.

B.12.4. Het middel wordt verworpen.

Wat het zevende middel in de zaak met rolnummer 915 betreft

B.13.1. Volgens dat middel schendt artikel 39 van de wet van 6 april 1995 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het een overgangsmaatregel treft voor personen die vóór de inwerkingtreding van de wet nog geen rechten ten aanzien van de uitoefening van de kinesitherapie hebben verkregen en doordat het aan studenten die zich na de inwerkingtreding van de wet nog zouden inschrijven voor het academiejaar 1995-1996, of zich nog zouden inschrijven voor het academiejaar 1996-1997, dezelfde voordelen toekent als aan hen die reeds verkregen rechten hebben.

B.13.2. Artikel 39 van de wet van 6 april 1995 bepaalt :

« In afwijking van artikel 21bis, § 2, tweede lid, wordt de in artikel 21bis, § 1, bedoelde erkenning op hun verzoek toegekend aan :

1° de door de dienst geneeskundige verzorging van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering erkende personen. Daartoe beschikken ze over twee jaar vanaf de inwerkingtreding van deze bepaling. Tijdens deze overgangsperiode mogen ze de kinesitherapie blijven uitoefenen;

2° aan de personen die op 1 november 1996 ingeschreven waren voor een opleiding in de kinesitherapie die toegang verleent tot een diploma van het hoger onderwijs in de kinesitherapie, na een voltijds onderwijs van ten minste drie studiejaar, voor zover zij dit diploma vóór 1 november 2001 behalen. »

B.13.3. De verzoekende partij stelt in haar memorie van antwoord dat de overgangsbepaling « de groep personen [verruimt] ten aanzien van wie de geneesheren-specialisten, zoals in de overige zes middelen uiteengezet, worden gediscrimineerd ». Zij preciseert niet in welk opzicht - en het Hof ziet niet in hoe - de aangevochten bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden.

B.13.4. Het middel wordt verworpen.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de beroepen.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 18 december 1996.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

L. De Grève